

Sygn. akt V CZ 45/06

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Maria Grzelka (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z wniosku Syndyka Masy Upadłości "R." Spółki z o.o.

przy uczestnictwie P.K.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2006 r.,

zażalenia uczestnika postępowania

na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 21 marca 2006 r., sygn. akt [...],

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 26 września 2005 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił zażalenie uczestnika postępowania P.K. na postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 29 lipca 2005 r. o obciążeniu uczestnika postępowania kosztami sądowymi w kwocie 75,92 złotych z tytułu poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatków na wynagrodzenie tłumacza przysięgłego języka niemieckiego. Na to postanowienie uczestnik postępowania złożył zażalenie, które zostało odrzucone przez Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 26 października 2005 r – jako niedopuszczalne ze wskazaniem na art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, postanowienie sądu drugiej instancji w przedmiocie kosztów sądowych, wydane po rozpoznaniu zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji, jest niezaskarżalne. Uczestnik postępowania wniósł zażalenie na powyższe odrzucenie zażalenia, a następnie – po odrzuceniu także tego zażalenia (postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 5 stycznia 2006 r.) - wniósł kolejne zażalenie, które zostało odrzucone postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 9 lutego 2006 r. To postanowienie uczestnik postępowania zaskarżył zażaleniem, które Sąd Okręgowy odrzucił orzeczeniem z dnia 21 marca 2006 r. Zażalenie uczestnika postępowania na to ostatnie orzeczenie zostało przedstawione do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Zażalenie to było niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 398¹ k.p.c., zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia oraz w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania (w tych przypadkach przysługuje skarga kasacyjna), a także z wyjątkiem postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji.

Zaskarżone postanowienie jest kolejnym orzeczeniem Sądu Okręgowego dotyczącym dopuszczalności zażalenia od rozstrzygnięcia o obciążeniu uczestnika postępowania kosztami sądowymi w sprawie o pozbawienie prawa prowadzenia działalności gospodarczej i pełnienia określonych funkcji. Zostało wydane w związku z kwestią incydentalną, która nie stanowi „sprawy” w rozumieniu art. 394¹ § 2 k.p.c. i w konsekwencji nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie (por. postanowienia SN z dnia 14.XI.1996 r. I CKN 7/96 – OSNC 1997, nr 3, poz. 31, z dnia 20.XII.1996, I CZ 30/96 – OSNC 1997, nr 3, poz. 34, z dnia 3.IV.1997, I CZ 27/97 – OSNC 1997, nr 9, poz. 130). Z tego względu zażalenie było niedopuszczalne i podlegało odrzuceniu (art. 373 w zw. z art. 398²¹ i art. 394 § 3 k.p.c.).

Na marginesie można dodać, że skarżący oczywiście błędnie przyjmuje, iż podstawą jego zażaleń na odrzucenia zażaleń jest art. 394 § 1 pkt 11 k.p.c. Wymieniony przepis dotyczy postanowienia sądu pierwszej instancji, zaś w rozpoznawanej sprawie wszystkie zaskarżone postanowienia pochodziły od sądu drugiej instancji. Trzeba też zauważyć, że nawet gdyby skarżącemu przysługiwało zażalenie do Sądu Najwyższego, to podlegałoby ono odrzuceniu z uwagi na niezachowanie wymogu przymusowego zastępstwa adwokackiego lub radcowskiego przewidzianego w art. 87¹ § 1 k.p.c.